

TRUYỆN CHỨNG MINH

Đà Lạt luôn ở trong trái tim nhà thơ NHẬT TUẤN (Phạm Hữu). Trước 1975 nhà thơ là quân nhân, gia nhập trung đội Võ Bộ Quốc Gia Đà Lạt, năm 1955, Khóa XII. Nhà thơ được biệt động nhiệm vụ qua mạng tập thể “Truyện chứng minh” và tập truyện “Đội lính”. Thơ NHẬT TUẤN thuở xa xưa đã y nhẹn hình ảnh thân thơ thơ ng văn thành phố Đà Lạt.

Thơ t tình yêu thơ phóng trong bài thơ “Truyện chứng minh”, ch g lên nỗi niềm mong của người ở Đà Lạt b xa cách với người ở Sài Gòn:

*“Còn nhớ nhớ ng thơ người ở trước giờ
Sài Gòn – Đà Lạt mấy năm nào
Thơ ng chữ u thơ b y anh mong đợi
Màu ch xanh, yêu đến ng t ngào*

*H n có nguyên trinh màu trẻ ng cũ
Môi h ng v n thơ m thu ban đ u
Không đ ng lòng r n n m ao- c
Nh ng b t ai còn nhớ đ n nhau.”*

Trong đội lính, phải rời xa Đà Lạt, t n i t n đ n biên giới nhà thơ g i lòng nhưng nh v

thành phố này nhân mùa Giáng Sinh khi viết bài “Niềm tin” cũng đầy mong nhớ:

“Lời mời Noel nà
Mùa mùa Giáng Sinh rồi
Anh đi n biên giới
Thường về mời t khung trời.

Chúc Đà Lạt vui m
Mimosa nở vàng
Anh đào khoe sắc thắm
Hàng ng ngào ngọt không gian.”

Sau khi tình yêu nơi giáo đường xuất hiện, trong hồi tưởng, nhà thơ chép nguyên câu, để mong “thầy” đọc c người yêu nơi bài thơ “Câu nguyên” (chỉ không phải mong “lời” đọc c người yêu như bản nhạc đã đời i):

“Con quạ lời chúa trên trời
Đi cho con thầy đọc c người con yêu
Đi con đau khổ đã nhũ u
Kể thì thầy đi đi u đi ng cay
...
Bây giờ con đã g p nàng
Không giàu, không đẹp, không màng lời danh.
Chúng con hai mái đầu xanh
Chép tay kh n nguyên trung thành với nhau.
Thầy r ng sóng gió biển dâu,
Đã yêu... tr c cũng như sau... giờ rồi

Ng i ta lời b con rồi,
Con quạ lời Chúa trên trời th ng con.”

Mùa Giáng Sinh thường là thời điểm kỳ diệu nhất trong suốt c mời năm với tiếng chuông nhà thờ ngân nga trong đêm vắng, với ánh nến lung linh huyền ảo và tiếng thánh ca trầm bổng gọi lên niềm ng c m xúc thanh thoát, êm đềm và thánh thiện trong lòng người. Bên giáo đường

hoa mimosa Đà Lạt khoe sắc vàng tươi thắm, nhúng trong lòng nhà thơ tôi chợt nảy lên kỉ niệm buồn bã với bài “Mimosa thôi nôi”:

“Noël xa anh nhé
Khi hãy còn yêu nhau
Nhà thơ nôi cuội phố
Thập thoánng sau ngàn dẫu
Anh chờ em đi
Chung dẫu là i nguy n cũ u
Mimosa... buồn n
Đẹp như tình ban đầu
Đà Lạt mùa trăng là nh
Đẹp ng vì ta buồn c mau.

Rồi anh hỏi khi em
Đã xin gì với Chúa
Trong đêm là Noël
Em là c đầu chờ nh
Nhúng húng lên đôi má
Nắm tay anh đi chờ
Trông em sao xinh quá
Và ngoan như nàng thơ .
Mùi buồn mùa thu qua
Mimosa với n
Sao mới tình đôi ta
Ai làm cho dang dở
Đêm nay Noël đây
Chuông nhà thơ khóc kho i
Gió đi lang thang bay
Mùa buồn giăng ngõ i.

Anh quỳ bên mộ ng Chúa
Cúi đầu chờ hai tay
Lạy Chúa con chờ đi
Ngồi ngày xa vì đây
Nhúng em không vì n a
Đẹp ng khuya mới bay bay
Mimosa thôi n
Trong húng anh đêm nay.”

Em cùng ngó i y sng yên bình
Đêm đêm úp m t vào tay b o
Nào có ra chi... truyện chứng minh.

...

Anh quên màu đ trong hoa đỏ
Màu đ là màu c a b t-ly
Và c a bao nhiêu s u h n t i
Gi đây còn b t nói năng chi.
Cánh hoa b t r i n chót
Tàn nh n nh ng i rũ áo đi.”

M t ngày nào đó khi h i ng thành ph cao nguyên v i tình yêu đ p đ tràn đ y
m ng c lúc mình còn là sinh viên võ b , NH T TU N viết bài “Nh v Đà Lạt” (1964):

“Nh tám năm v tr c
Khi còn là sinh viên
H c trong tr ng Võ b
N i núi r ng cao nguyên

Đ o y em m i tám
Xinh đ p h n tiên nga
Tóc mây b ng v ng trán
Môi c i i nh hoa”

Đôi l a đ m mình trong phong c nh h u tình c a Đà Lạt:

“Còn nh không ngày x a
Đà Lạt bu n trắng m
Gió vàng trên n c b c
Chim ch u bay b v ”

Thời gian trôi qua. C nh v n còn đó. Ng i x a đã cách xa. Đ r i i cũng v n đ y hình nh
dang đ chia ly vào giai đ n cu i c a khúc nh c tình:

"Rừng ái ân vẫn đó
Hạ Than thối còn đây
Thông im buồn đi gió
Mây đi xa còn bay

Cũng vẫn nết khùng trẻ
Còn nguyên hình ảnh cũ
Em bây giờ xa rồi
Tìm đâu người vẫn xưa

Tình nào không dang dở
Màu nào mà không phai
Cho nên anh không nhớ
Làm thế để trách ai

Riêng chiều nay nhớ
Truyện chúng mình ngày xưa
Nhìn khung trẻ Đà Lạt
Mà lòng mình đang mờ."

Và còn nhiều cuộc tình dang dở với bóng dáng Đà Lạt khác nhau trong thơ NHẬT TUẤN. Khi mùa Đà Lạt giăng mờ trên thành phố thì nhà thơ ngắm người như lối hình ảnh cũ, đầy ngang trái và nát tan, nhà thơ viết bài "Mùa trong ký niệm". Mùa ngôi giáo đường như bé của Đà Lạt cũng gọi như mùa Giáng Sinh với hoa anh đào khoe sắc thắm, nhà thơ viết bài "Nhà thơ đường Cô Giang". Mùa tiếng hát, mùa bài hát ngày xưa cũng là những khúc nhạc chia ly cũ, nhà thơ viết bài "Đêm cuối cùng Đà Lạt".

Nghe yêu thơ có lẽ phải nhớ ra rằng NHẬT TUẤN, với những vần thơ lại lắng trẻ tình trong "Truyện chúng mình" không phải chỉ là truyện riêng tư "thì thắm bên gối" giữa hai người nữa mà đã hóa thành "truyện chúng mình" của bao nhiêu là đôi tình nhân thanh niên nam nữ khác. Nhà thơ đã viết tập xuống những trang nhật ký với tình yêu của bao người trẻ tuổi. Khi thì đem thơ mình thì thầm. Những lúc lại đang dở nào sâu, phải chăng những gian nan là một loại linh hồn của đời sống hàn gắn các vết thương lòng trong quá khứ. Có thể coi đây là tâm sự chung của một thế hệ thanh niên thời đó, đang mơ tưởng và tác giả.

Trong cuộc sống tha hương, khi mùa Xuân tới bất bao là hình ảnh Đà Lạt lại chập chờn hiện về trong ký ức. Tình yêu đã mở rộng ngoài tầm “đôi mắt”. Tuy vậy nhưng hình ảnh ngôi trường xưa yêu quý hiện hiện như một vì sao sáng trong bài “Lời mắt xuân buồn” (1985):

*“Như Bích Câu Đà Lạt thoáng máng bay
Hạt Than Thôn cùng lòng ai hòa nhịp
Rừng Ái Ân với ngàn thông xanh bất c
Thác Gougah, cây gỗ gió than van
Đi 15 đầu đó cốm mai vàng
Giáng Sinh tới Anh đào khoe sắc thắm
Mimosa sống long lanh đong nong
Chiều Lâm Viên, bên Thôn khói dăng cao
Nhớ ngẩn nỗi xa thân ái bất bao...
Ghi lại thuở bên nhau nỗi Trầm ngâm M!”*

Trong cuộc sống tới nơi chốn ngoài, khi cảm tác “Truyện chứng minh nỗi ngoi” NHẬT TUÂN viết: “Thôi trang đời đã khép”:

*“Và nhớ chiều Đà Lạt
Mặt mình trên đời thông
Mưa nhớ t nhòa trong mặt
Gửi s u... vào mênh mộng.”*

Bài “o o nh” cũng vậy nhưng ghi lại nỗi niềm uá s u khôn nguôi:

*“Xin gửi mãi nỗi buồn Đà Lạt
Gửi a đời thông rừng c non xanh ng
Như điên cuồng trong mặt phút băng khuâng.”*

Phải chăng có lẽ đời sống sống thành phố Đà Lạt mưa giăng, sống phố với núi đời thông xanh đời phố nhớ ngày xa xưa mặt phố đời c a mình còn gửi nỗi nỗi chập chờn vì thế mà trong chuỗi ngày ly hương và khi mái tóc chớm đời m b c nhà thơ đã chôn vùi đời nh c m t

thành phố cũng giăng mành i ngàn thông xanh hoà ngàn năm già a mành n đ i núi ch p
chùng vùng tr i tây b c Hoa K , đó là Seattle?

(Trích: “ĐÀ LẠT NGÀY THÁNG CŨ”

Số n gi : LS. Ngô T ng Giao)

